

**Capitolul 8, 31 – 39 Consecințe triumfale, care rezultă din cele arătate anterior:
Dumnezeu este pentru noi și despărțirea de dragostea lui Dumnezeu
este imposibilă**

Ne mai rămâne să aruncăm o privire la sfârșitul capitolului nostru minunat. Expunerile apostolului, pe care le-am studiat, îl conduc, în legătură cu întreaga învățătură a scrisorii, la concluzia pe care am amintit-o deja, pe care o trage în numele tuturor credincioșilor, că Dumnezeu nu numai că locuiește în noi prin Duhul Său, ci și El este **pentru noi**, adică, El Și-a îndreptat toată dragostea spre noi. Și un Dumnezeu care iubește în felul acesta, acest Dumnezeu nu va da greș niciodată. Așa citim: »El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?« Darea la moarte a Fiului este o *realitate*, și darul cel mai mare include în sine în mod necesar toate darurile mai mici. Dacă din pricina noastră Dumnezeu n-a cruțat pe Acela care era bucuria și plăcerea inimii Lui, punctul central al tuturor gândurilor Lui, dacă El L-a dat la moarte pentru noi, pe când eram încă păcătoși și dușmani ai Lui, cum ar putea El, după ce noi am devenit sfinți și prea iubiți, să ne rețină vreun bine?

Mai departe, dacă Dumnezeu este *pentru noi*, cine va fi *împotriva* noastră? Cine se va împotrivi Dumnezeului veșnic, cine ne va smulge din mâinile Lui atotputernice? Cine sau ce ne va putea răpi favoarea Lui sau se va opune intențiilor Lui de dragoste pentru noi? De aceea, fericite de cei care cu credință copilărească pot spune: *Dumnezeu este pentru mine!*

Făcând excepție de cele spuse mai înainte, apostolul ne dă aici trei dovezi pentru faptul că Dumnezeu este pentru noi. Prima este darea la moarte a Fiului Său, a doua este, că *Dumnezeu Însuși* ne socotește neprihăniți, și a treia, că *nimic* nu ne va putea despărți de dragostea Lui. În prima dovadă iese în primul rând în evidență *dragostea* lui Dumnezeu. Ea este *izvorul* tuturor celorlalte lucruri. Nu toți credincioșii înțeleg aceasta. Mulți văd cu preponderență în Dumnezeu pe Judecătorul cel drept, a cărui mânie a fost cei drept înlăturată prin lucrarea lui Hristos, dar care stă pe scaunul Lui de judecător ca Judecător aspru și rece. Ei nu au înțeles că Dumnezeu este dragoste, și de aceea El este originea și baza mântuirii noastre; ei văd în Dumnezeu numai sfințenia, iar în Hristos văd dragostea. Așa a fost aproape în general în timpul Reformei, oricât de minunată ar fi fost ea, și tot așa este și în zilele noastre. Dar Dumnezeu să fie laudat! Nu *dreptatea* domnește astăzi – ea va domni cândva, după ce va fi venit ziua judecății, și vai de aceia care vor fi întâmpinați de ea! – nu, ci *harul* stăpânește *prin* dreptate (capitolul 5, 21). Este deosebit de important pentru pacea inimii noastre, să înțelegem bine acest punct și astfel să avem gânduri corecte despre Dumnezeu. Desigur, este adevărat, că Hristos a făcut totul, ca să satisfacă dreptatea lui Dumnezeu, dar este tot așa de adevărat, că *dragostea lui Dumnezeu* a hotărât mai dinainte „Mielul”, ca să intre pentru noi în spărtură. Noi aveam nevoie de dreptatea lui Dumnezeu, pentru a putea sta înaintea Lui, dar dragostea Lui a fost activă în Hristos, ca să ne câștige această dreptate. »*Dumnezeu* era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor.« Și prin faptul că *El* a făcut pe Hristos păcat pentru noi, noi am devenit dreptatea Lui în El (2 Corinteni 5, 19-20). Deci credința și nădejdea noastră se întemeiază pe Dumnezeu Însuși. (compară cu 1 Petru 1, 21) Pe baza dreptății veșnice, neschimbătoare a lui Dumnezeu, știm că El, în dragostea Lui nemărginită, este pentru noi. Și noi putem să ne bazăm cu toată încrederea, că El ne va da pe drumul nostru toate bunurile împreună cu Hristos, iar la sfârșit ne va dăruia slava.

Dar nu rămâne Dumnezeu totdeauna Cel sfânt și neprihănit? Absolut adevărat! *Noi* ne putem schimba și putem deveni necredincioși a ceea ce mărturisim că suntem. Dar *El* rămâne credincios, totdeauna Același, El *nu* Se poate tăgădui singur. (2 Timotei 2, 13). Cu siguranță acesta este un adevăr serios, dar nu suntem noi *aleșii*¹ lui Dumnezeu, pe care El i-a cumpărat cu

---

¹ Este remarcabil cum Duhul lui Dumnezeu în această scrisoare aduce toate lucrurile, pe care le tratează, în legătură cu Dumnezeu. Este Evanghelia lui Dumnezeu, care se vestește, mânia lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu, neprihănirea lui Dumnezeu, care va fi descoperită, este slava lui Dumnezeu, cu care ne lăudăm, și aici suntem aleșii lui Dumnezeu, Dumnezeu este Cel care îndreptățește, și așa mai departe.

sângele scump al Mielului Său fără cusur și fără pată? Și dacă aceasta așa este, »cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!« (versetele 33 și 34).

Dacă Dumnezeu Însuși este pentru noi, atunci putem cu adevărat să fim mângâiați. Și de ce poate El să intervină pentru noi și să astupe gura oricărui acuzator? Răspunsul este Hristos, Fiul Omului, care a murit și a înviat, și acum stă la dreapta lui Dumnezeu. Acuzatorul pleacă mut dinaintea Mielului aflat pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Satana este numit acuzatorul fraților (Apocalipsa 12, 10), dar ce poate el face, dacă Judecătorul Însuși îndreptățește? Ar fi făcut mai bine să nu acuze pe marele preot Iosua, reprezentantul cetății păcătoase Ierusalim (Zaharia 3). Atacul lui s-a încheiat pentru el cu o înfrângere totală și a condus la glorificarea harului și dreptății lui Dumnezeu. Așa va fi întotdeauna. Nu a ales Domnul Ierusalimul? Și nu a fost Iosua salvat, ca un tăciune smuls din foc? Ce replică mai putea aduce satan, ce mai putea spune, când îngerul a poruncit să fie dezbrăcat de hainele murdare, să-l îmbrace cu *haine de sărbătoare* și să-i așeze pe cap o diademă *curată*? Dar ce s-a întâmplat atunci cu Iosua este un tablou foarte slab al realității de astăzi. Relația noastră cu Dumnezeu este mult mai apropiată și mai intimă, decât o va avea Israel vreodată, și harul și neprihănirea lui Dumnezeu ies mai mult la lumină în cazul nostru, după ce Hristos a murit și a înviat, și Și-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu.

Încă o dată: *Dumnezeu Însuși* apare aici ca Cel care îndreptățește, noi nu am fost socotiți neprihăniți *înaintea* Lui numai prin credință. Ceea ce se spune prin duhul proiecției despre Hristos Însuși: »Cel ce Mă îndreptățește este aproape ... Iată, Domnul Dumnezeu Mă ajută: cine Mă va osândi?« (Isaia 50, 8-9) – spune apostolul aici cu privire la cei credincioși. Ce unire binecuvântată și minunată!

Dar mai mult. Dumnezeu nu numai ne îndreptățește pe baza lucrării Fiului Său, ci acest Fiu, ca Omul înviat și proslăvit, se folosește pe Sine pentru noi, atâta timp cât vom fi în trupul acesta. Poate exista o mângâiere mai mare? *Aici jos* se folosește Duhul Sfânt pe Sine pentru noi, iar *acolo sus* o face Fiul lui Dumnezeu! Prin cunoașterea acestor două realități înțelegem bine, că *greutățile de pe cale* nu vor putea niciodată să rupă legătura care ne leagă de Hristos, și prin El de Dumnezeu.

»Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?« (versetul 35) Nu că aceste lucruri nu ar fi prezente. Ele sunt prezente, și le simțim în toată greutatea lor. Dar Fiul lui Dumnezeu Însuși a trăit ca Om toate aceste încercări și suferințe, și a avut parte de tot ce dușmanul pune în calea omului lui Dumnezeu aflat pe drumul punerii deoparte pentru Dumnezeu și al ascultării, ca să-l ducă la cădere. Nu există nici o durere, nici o suferință, nici o încercare a credinței, de care El Însuși să nu fi avut parte – și El le-a simțit mult mai mult, decât putem noi să le simțim -, dar El a ieșit biruitor din toate. De aceea, chiar dacă apostolul, și probabil și alții ca el, a experimentat, adevărul cuvintelor: »Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua, suntem socotiți ca niște oi de tăiat«, și au avut, sau mai au chiar parte de toate greutatețile și suferințele enumerate în versetul 35, credința a putut și poate spune cu un curaj de moarte: »Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit« (versetele 36 și 37).

Ultimele cuvinte sunt în locul acesta de o deosebită putere și frumusețe. Ce L-a făcut pe Domnul să meargă pe drumul greu din lumea aceasta? De ce, pe lângă suferințele din pricina păcatelor noastre, a luat asupra Sa și toate aceste necazuri și suferințe? Nu era dragostea minunată, de necomparat, care L-a determinat s-o facă? Dragoste față de noi, săracii și vrednici de a fi urâți? Deci nu este numai *puterea* Lui confirmată, care este puternică în noi cei slabi și care ne face să ieșim din toate încercările, ci înainte de toate este *dragostea* Lui, care ne poartă, ne înviorează, ne corectează și ne îndreaptă privirea spre slavă, a cărei arvună sunt tocmai aceste suferințe. (compară cu 2 Corinteni 4, 17-18) Da, cine ne va despărți de *această* dragoste?!

Având în vedere toate acestea, apostolul încheie cu strigătul triumfal: »Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.« (versetele 38-39) Până aici a fost vorba de greutatea și de dușmanii din lumea aceasta pământească, vizibilă; acum apostolul enumeră acele puteri invizibile și stăpâniri, care par să fie în stare să ne despartă de dragostea care vrea să ne ducă la slavă. Chiar dacă le-am enumera, moartea sau viața, lucrurile de acum sau cele viitoare, stăpâniri din înălțime sau din adâncime, ce sunt toate acestea? Nimic altceva, decât lucruri *create*, un *nimic* înaintea Creatorului atotputernic și față de dragostea Lui biruitoare și fără sfârșit.

Dacă în legătură cu lucrurile *vizibile* am auzit despre dragostea lui *Hristos*, aici, unde este vorba de lucrurile care *nu se văd*, privirea noastră este îndreptată spre dragostea lui *Dumnezeu*, care este în Hristos Isus, Domnul nostru. „Fiecare este”, așa cum a spus un alt scriitor, „exact la locul său. Dragostea lui Hristos s-a arătat în aceea, că a suferit pentru noi până la extrem aici jos pe pământ, și acum se desfășoară sus, mijlocind pentru noi, care suferim acolo unde a suferit El; dragostea Lui Dumnezeu, care ne iese mai puțin vizibil în întâmpinare, dar care are aceeași nemărginire și neschimbabilitate ca și aceea a lui Hristos, a rânduit pentru noi totul mai dinainte, ne-a dat totul, ne-a iertat prin har totul, ne ține și ne înconjoară pe cale și ne va duce, cu toate împotrivirile acelor puteri dușmane, la acea plinătate de dragoste, de bucurie și de slavă, care pot să satisfacă numai pe un astfel de Dumnezeu și pot să fie corespunzătoare lucrării de răscumpărare a unui astfel de Mântuitor.”

Fie ca și noi, chiar dacă avem o cunoaștere slabă a acestei dragoste, cu această comoară de bogății nepuizabile în inimă, să ne unim în strigătul de victorie al apostolului, cu care el începe și încheie acest capitol. Nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos – nu există nici un dușman, nici o stăpânire, care să poată să ne despartă de dragostea lui Hristos și de dragostea lui Dumnezeu! Chiar dacă totul în jurul nostru se destramă în praf, chiar dacă totul poartă amprenta păcatului și a depărtării de Dumnezeu, credința privește peste toate acestea spre lucrurile care nu se văd, se odihnește în dragostea lui Dumnezeu și stă neclintită în luptă și suferință. Prin ceața, care vrea să-i întunece privirea, ea privește spre Acela, care, după ce a înfăptuit lucrarea, încununat cu slavă și cu cinste, S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu și acum așteaptă acolo pe ai Săi, ca să le facă parte cu o bucurie negrăită și strălucită de bucuria și slava Sa.

O, ce cuvânt minunat: **Dumnezeu este pentru noi!**